

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectae

Sandini, Antonio

Bambergae, 1753

CLII. S. Leo IX. Anno Christi 1049. Henrici III. 4. Const. Monomachi 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65464](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65464)

manus oriundus, fulens auctoritate Regiâ
 (Henrici III.) Clementi II. succedens,
 Sacerdotium est adeptus anno 1048.
 XVI. Kal. Sextil. Et non amplius quam
 viginti & tribus diebus Sacerdotio ad-
 ministrato, diem clausit extremum (1)
 IV. Idus Augusti apud Præneste, quo
 se, ut ait Ciaconius, animi causâ & ad
 fugiendos urbanos æstus contulerat. (2)
 Cadaver Romam delatum in Æde S.
 Laurentii extra muros sepultum est.

ANNOTATIONES.

(1) Victor III. lib. 3. Dialog. tom. 18.
 Bibl. Patr. pag. 854.

(2) Veneno necatum à Benedicto IX. qui
 tertio Pontificatum occupaverat, Benno scri-
 bit. *Sed cum historici hujus, ut ait Baro-
 nius ad an. 1048. §. 1. plura sint menda-
 cia, quam verba, quod affirmari possit,
 nihil penitus est.* Apud ipsum Gerardum
 Joannem Vossium lib. 2. De Historicis La-
 tinis cap. 46. Bennonis fides laborat.

CLII.

S. LEO IX.

ANNO CHRISTI 1049.
 HENRICI III. 4. CONST. MO.
 NOMACHI 8.

LEO IX. vir per omnia Apostolicus,
 regali genere ortus, sapientiâ præ-
 ditus

004

Bar. an. 1049 §. 1.
2. 7. Pag § 1. 2.
10. 11. 12.

ditus, religione conspicuus, omnique do-
ctrinâ Ecclesiasticâ apprime eruditus, (1)
 Comitis Dasburgensis filius, *Bruno*
 antea vocatus, Tullensium Episco-
 pus, ab Henrico III. in conventu
 Vormatiensi invitatus ac repugnans
 Pontifex designatus, eâ demum lege
 consensus, si electio confirmaretur ab
 Clero, populoque Romano. Pro-
 fectus Romam peregrini habitu, Ur-
 bémque ingressus nudis pedibus, ele-
 ctus est consensu magno, ac pridè
 Idus Februar. an. 1049. inauguratus.
 Hic *Sanctorum scita canonum passim*
restituere conatus est, quæ jam transactis
temporibus nimis deciderant, & penè à
notitia hominum deflexerant. (2) Ro-
 mæ primum, alterum Ticini Conci-
 lium habuit. Alpes transgressus ter-
 tium coëgit Remis in Gallia, quar-
 tum in Germania, præfente Impera-
 tore, Moguntia. Decretum in om-
 nibus, ne Episcopi Ordines sacros
 venderent, quique à Simoniâ emif-
 sent, per injunctum à Clemente illi
 piaculum Ordines retinerent, néve
 Clerici uxores haberent aut concu-
 binas. Rediens in Italiam Natalem
 Domini peregit Veronæ. Progres-
 sus Venetias *ob singularem devotionem,*

quam

quam ad beatum Marcum gerebat, à
 Duce & à Civibus reverenter suscipitur,
 & Ecclesiam intravit, & Evangelista
 orationes, & laudes exsolvit, ac Ducatui,
 & huic Ecclesie, & aliis piis locis Indul-
 gentias & immunitates indulfit. (3) De-
 mum Romam regressus Berengari-
 um Diaconum Andegavensem, per-
 tinaciter negantem, veram corporis
 & sanguinis Christi substantiam in
 Eucharistia contineri, advocato Con-
 cilio damnavit, absoluto Lanfranco,
 qui venerat in ejusdem hæresis sus-
 picionem. (4) Cepit inde eum cu-
 pido Tullensis Ecclesiæ, cujus adhuc
 retinebat administrationem summam,
 visitandæ. Itaque in Galliam iterum
 perrexit, & celebrato in itinere Ver-
 cellis Concilio, Joannis Scoti librum
De Corpore Christi, rursúmque Beren-
 garii hæresim execratus est. Rever-
 sus Romam conventum egit, in quo
 Gregorium Vercellensem Episcopum
 abdicavit, adulterii, perjuriique com-
 pertum. Post hæc Capuâ, Benevento,
 ac Salerno lustratis, in Germaniam
 tertio se contulit, tum ad sedandas
 contentiones exortas inter Impera-
 torem & Regem Hungarorum, tum

Bar. an.
 1050. §. 1.
 2. 3. 4.
 pag. §. 6.
 7. 12.

Bar. an.
 1051. §. 1.
 pag. §. 2.
 Bar. an.
 1052. §.
 1. 2.
 pag. §. 1.
 2. 4.

Bar. an.
 1053. §. 1.
 8. 9. 23.
 pag. §. 2.
 ad §. 8. 12.

ad auxilia contra Normannos ab Cæsare imploranda. (5) Quibus impetratis in Italiam redux exercitum duxit aduersus eos, qui Apuliam, & alia Pontificiæ ditionis loca diuexabant. (6) Prælio magnâ utrinque cæde commisso, ab Normannis victus leges dedit victoribus: & quos armis superare non potuit, offusâ oculis animisque religione fregit. Cùm enim Hnricus hostis & victor majestatem Pontificis vereretur, eumque quâ penitentiâ victoriæ ultro dimittere, *relaxari noluit, nisi etiam suis relaxari*

(7) Per idem tempus Michaël Cæsarialis Patriarcha Constantinopolitani, datis litteris ad Joannem Episcopum Tranensem in Apulia, & ad Petrum Antiochenum, multa in Romanam Ecclesiam inuictus est, quæ doctissimus Pontifex confutavit omnia. (8) Legatos quoque Constantinopolim ad reconciliandam concordiam misit, Humbertum Card. Episcopum Silvæ Candidæ, Federicum Card. S. R. E. Cancellarium, & Petrum Archi-Episcopum Amalphitanum. (9) Interim Beneventi in motum incidit, & Romam delatus, ante quam

Bar. an.

1054. 9

28. 46.

Pag. § 1. 3

quam Legati reverterentur, anno 1054. XIII. Kal. Majas, prænuntiato mortis die, multis variisque perfunctus laboribus acquievit, & in Ecclesia Beati Petri humatus, miraculis clarus habetur. (10) Regnavit annos quinque, menses duos & dies septem, æternum cum Deo regnaturus. Inter cætera sanctitatis ejus argumenta hoc quoque numeratur (11) quod, dum Romæ ageret, tribus per hebdomadam diebus à Laterano in Vaticanum nudis pedibus, tribus tantum Clericis comitatus, silentio noctis procedere pfallendò atque orando soleret.

ANNOTATIONES.

(1) Victor III. lib. 3. Dialog. tom. 18. Bibl. Patr. pag. 854.

Trithemius De Scriptor. Eccl. cap. 331. *Scriptit nonnulla præclara opuscula, in quibus eloquii venustas & sententiarum sublimitas meritò commendatur.*

(2) Ordericus Vitalis lib. 1. Hist. Eccl. inter Scriptores Historiæ Normannorum Duchesnii pag. 372.

(3) Andreas Dandulus in Chronico, inter Scriptores Rerum Italicarum tom. 12 pag. 244. Sabellicus Rerum Venetarum Decadis I. lib. 4. pag. 56.

(4) Anonymus scriptor *De Berengarii Hæresiarcha damnatione multiplici*, qui scri-

tenebat anno 1088. quo mortuus est Berengarius, apud Labbeum tom. 9. Conc. pag. 1950. *Berengarius Andegavensis heresim sui nominis condidit, & veritatem Domini corporis & sanguinis contra Evangelicam veritatem abnegare praesumpsit. Videlicet asserens, panem & vinum in Sacrificio Domini non verè, nec essentialiter, sed figuratè tantum converti in corpus & sanguinem Dominicum: quod Catholica fidei & Evangelica veritatis apertissime adversatur, ut sancti Patres docuerunt,*

(5) Leo Ostiensis lib. 2. Chron. Cap. 34. *Tunc temporis facta est commutatio ut eundem Apostolicum, & Imperatorem de Benevento & Episcopo Bambergensi, sicut jam supra retulimus cap. 46. Leo nonus Papa vicariationis gratia Beneventum ab Henrico Conradi filio recipiens praedictum Episcopum Bambergensem sub eius ditione remisit, equo tantum quem praediximus sibi retento.*

Hermannus Contractus ad an. 1079. *Imperator cum domino Papa, multisque Episcopis & Principibus natalem Domini Wormatiae egit, ubi cum Papa, sicut dudum coeperat, Fuldensem Abbatiam, aliisque nonnulla loca & cœnobia, quae sancto Petro antiquitus donata fuerant,*

ab Imperatore reposcens exegisset, demum Imperator pleraque in ultra Romanis partibus ad suum jus pertinentia pro cisalpinis illi per concambium tradidit.

(6) Leonem IX. militaribus copiis se miscentem perstringit S. Petrus Damiani epist. 9. libri 4. ad Firmanum Episcopum: defendit Baronius ad an. 1053. §. 10. Cum enim ipse (Petrus Damiani) esset mœrens animo, ac lugens Eremita incola, quod frequenter audiret, Episcopos aliquos in Gallis, atque Germaniis galeatos ac loricatoros ad bella procedere, facinus execratus scripsit epistolam memoratam, quâ deplorans mundi hujus mala, præcipuè verò discordias oboriri solitas inter Imperatores atque Pontifices, sic vult munera eorum esse distincta, ut nec Imperatores attingant, que sunt Sacerdotum, nec Sacerdotes, que sunt Imperatorum, ut bella tractare, & alia id genus, que ipsis omnino reservat. Et recitatis Epistolæ verbis subdit §. 14. Hucusque de his Petrus Damiani, cui Catholica dogmata penitus adversantur, quibus heresis errore notantur omnes, qui ab Ecclesia Romana Cathedra Petri è duobus alterum gladium auferunt, nec nisi spiritualem concedunt. Baronio consentiens est

est Bellarminus De Scriptor. Ecclesiasticis ad an. 1060. in Petro Damiani. Vide Joannis de Carthagena *Propugnaculum Catholicum de jure belli Romani Pontificis adversus Ecclesia jura violantes* impressum Romae anno 1609. in 8.

(7) Sigebertus in Chron. ad. an. 1030. inter Scriptores Rerum Germanicarum Pistorii tom. 1. pag. 835.

Leo IX. epist. 7. ad Constantinum Monemachum Imp. apud. Lab. tom. 9. Conc. pag. 982. Expeditionem adversus Normannos suscipiendam *censui, non ut cujusquam Normannorum, seu aliquorum hominum interitum optarem, aut mortem traderem, sed ut saltem humano terrore represserent, qui divina judicia minime formidant. Interea nobis eorum pertinaciam salutari admonitione frangere tentantibus & illis ex adverso omnem subjectionem fide pollicentibus, repentino impetu comitatum nostrum aggrediuntur; sed adhaec de victoria sua potius tristantur, quam latentur.*

(8) Eruditissima epistola illa, quae est apud Labbeum tom. 9. Conc. pag. 949. Extant ejusdem Homiliae seu sermones plurimi editi nec uno in loco, nec semel.

(9) Hi Michaëlem Cerularium in incepto manentem obstinatè, recusantemque accipere Pontificia jussa, unà cum sectatoribus anathematizârunt. Ob id irâ incensus, Legatus anathemate damnatis, deletoque è sacris cōp-

tychis

tychis nomine Pontificis Romani, effecit, ut obrutus Photiani schismatis ignis novum ex improvise incendium daret. Vide annotat.

4. ad Nicolaum I.

(10) Otto Frisingensis lib. 6. cap. 33. pag. 126.

Mabillonius lib. 2. De re diplomat. cap. 25. animadvertit, *Leonem IX. annos Incarnationis statim ab ipso Pontificatus sui exordio, non tamen semper usurpasse, eodemque calculo usos postea Victorem II. Stephanum IX. Nicolaum II. Gregorium VII. Alexandrum II. & Victorem III.* ideoque annos Incarnationis litteris Romanorum Pontificum appositos fuisse longè ante Eugenium IV. qui anno 1431. Pontifex dictus est.

(11) A Leone Ostiensi lib. 2. Chron. Casin. cap. 87.

CLIII.

VICTOR II.

ANNO CHRISTI 1055.

HENRICI III. 10. THEODORÆ
PORPHYR. 2.

VICTOR II. antea *Gebeardus*,
Episcopus Aistettensis, Henri-^{Bar. an.}
ci III. Consiliarius, utque putant ali ^{1055 § 1.}
qui, consanguineus fuit. Hunc per ^{23. 25 28}
legatum Hildebrandum ab Impera-^{Pag. S. L.}
tore petière Romani. *quoniam in Ro-*
mana